

juures midagi tegemist oli; ma arvan, ta on vist küll senna sisse oma äratagemise rohtu puistanud."

"Hm, hm — see on tõesti imelik, aga ma ei tahaks seda ikka veel mitte uskuda. Minu juures ei mõju aga üldgi armastuse joof. Homme oota mind, nagu juba ülesin, sõbra Hansu juures punkt kell 7, ja Liisa mõib jääda senna, kus ta on." Nõnda lahkusivad sõbrad.

Teine päev ootas Zuhani asjata Willemi tulekut. Kell lõi 7, 8 juba oli $\frac{1}{2}9$, sõbrast veel ei lõppu ega lõbinat. "Dot, ma peaks õige järele vaatama, kuhu ta on jäänud." Mõeldud — tehtud, jättis sõbraga jumalaga ja tõttas sõpra ülesotsima. Tee viis teda trahterist mööda. Senna jõudes, kuuleb ta lahtistest aknatest selgesti sõbra Willemi häält, kes nagu näha, ägedas tülis sellegiga olema pidi. Zuhani astus sisse. Mis ta armas, oli ka tõesti tõsi. Willem tülitses tubliste ühe mõra härraga, kuna teised tülitsejaid lahutada püüdsivad. Kuidas oli see aga lõik tulnud? Dota armas lugeja, seda saad kohe teada.

Willem oli kell 7 õigesti kodust wälja läinud. Ta sammus lõik tabtmise jõudu kottu mõttes kannis kindlalt trahterist mööda. Aga waewalt oli ta veel mõni sada sammu edasi läinud, kui ta korraga seisma jäi ja hoolega oma taskusid läbiotsima hakkas. "Hm, rahalott on mull," ümises ta taja, tubal ja tubaku kott kah, . . . tükutoos . . . nuga on alles, ja ometi . . . puudub midagi! . . . Aga mis siis dieti? . . . Tõesti, iseäralik. . . . Ma pean tõesti midagi kodu laua päale jätunud olema. . . . Peab küll ümber pöörama! . . ."

Ta pööris ka tõesti ümber, ehk ta küll mitte aru ei saanud, mis tal dieti waja läks. Nõnda oli ta Liisa trahteri

kohta jõudnud. Korraga kuuleb tema nagu sisemist häält hüüdma: "Liisa trahter on siin! puudunud!" Segaselt ja ilma tähelepanemata oli ta juba ukse lahti teinud ja sisse astunud. Kui nüüd lõbus Liisa temale õlut tõi, laskis ta teda, nagu see mood juba on, natukene pealt maitseada. Liisa mekkis natukene ja läks siis kohe jälle ära. Kramplikult tõstis ta klaasi ruttu suu weerele ja jõi just sealtamast kohast, kus enne seda Liisa roosa suukene üks filmapiik seisnud oli. Kurwalt ja õhkades pani ta klaasi jälle laua peale tagasi. Tasafesti ütles ta aga enesele: "Willem! ei aita midagi, et sa wastu punnid! Nõid on siin juba kord midagi klaasi sisse pannud ja seal oleks lõik wastutõrkumine asjata! . . ."

Liisa ajas sell ajal lõbusaste ühe reisija kaupmehega juttu. Nagu näha, meeldis temale noor, ilusais riietes härra. Viimliku tähelepanemisega wabtis Willem nende poole. Nüüd pani mõras mees oma kae Liisa keha ümber ja jostistas talle midagi kõrwa sisse. Liisa hakkas heledalt naerma, aga jäi "hääbemata" kõrwale — nõnda nimetas teda salaja Willem — üsna rahulise istuma. Willem tõmbas käed laua all ruskasse.

Häkitsest tuli muundatus. Kaupmees nähti sõbrutamises juba liig kaugele läinud olemat, sest häkitsest kargas Liisa ülesse ja kõlam kõrwaloys, wabest palju kõlawam kui see kaupmehele just meele järele olla mõis, andis sellest kindlat tunnistust. Liisa kadus toast, kuna kaupmees rahulise istuma jäi, sigarit suitsutas ja pissawalt kiitles: "On aga tõesti üks wäike tüdruk! Nõnda soowin ma just teda. Rahju, et ma täna juba edasi reisima pean, muidu oleks ta homme juba minu kões!"